

stata zločinu podvodu podle §u 199 písm. d) tr. zák., a nelze proto shledati právně pochybeným, že nalézací soud na jednání stěžovatelovo tohoto předpisu obecného trestního zákonníka použil. Dovolává-li se zmateční stížností judikatury nejvyššího soudu, zejména nejnovějšího rozhodnutí Kr I 1003/22, tedy stačí podotknouti, že případy ty, jichž se dovoláváno, týkaly se zkracování fisku o poplatky a daně, jež podřaděny byly zákonu o přestupcích důchodkových teprve zákonem poplatkovým. A právě z této okolnosti a z jich analogie s případy §§ů 239 až 241 zákona o přímých daních osobních odvodil nejvyšší soud jich nepodřaditelnost pod předpisy obecného trestního zákona o podvodu, dle úmyslu zákonodávce. Nelze se tedy této judikatury pro případ přítomný s úspěchem dovolávat. (Pro právní názor zde uplatňovaný buď již ostatně poukázáno na rozh. v. sb. čís. 236/80.)

Čís. 1800.

Na propadnutí zbraně při odsouzení pro § 36 zbroj. pat. dlužno uznání i tehdy, když pachatel nebyl majitelem zbraně. Do tohoto výroku nepřisluší majiteli zbraně ani právo odvolání ani právo zmateční stížnosti, třebaže se trestní řízení vedlo zároveň též proti němu pro jiné trestné činy.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Zm II 435/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání zmateční stížností obžalovaného Ondřeje P-a do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Moravské Ostravě ze dne 23. července 1924, kterým byli uznáni vinnými Ondřej F. zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II. f), 176 II. a) tr. zák., podílnictví na krádeži podle §u 185, 186 a) tr. zák. a přestupky podle §§ů 197, 461 tr. zák. a §§ů 32 a 36 čís. pat. ze dne 23. října 1852, čís. 223 ř. zák., a Ondřej P. zločinem spoluviny na krádeži podle §§ů 5, 171, 173, 174 II. f) tr. zák. a jímž prohlášeny zabavené flobertky za propadlé, vyhověl, pokud napadla výrok nalézacího soudu, jímž byl stěžovatel Ondřej P. uznán vinným zločinem spoluviny a podílnictví na krádeži podle §§ů 5, 171, 173, 174 II. f) tr. zák., zrušil napadený rozsudek v této části výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu stěžovatelově jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí. Odvolání Ondřeje P-a, správně zmateční stížnost, pokud napadla výrok prvé stolice, že se i flobertka, stěžovateli patřící, prohlašuje za propadlou, zavrhl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Přes zrušení výroku o trestu stěžovatele Ondřeje P-y bylo ponechati nedotčeným výrok o propadnutí zbraně i ohledně flobertky, stěžovateli patřící, neboť tento výrok jest důsledkem odsouzení spoluobžalovaného F-y pro přestupek §u 36 zbrojního patentu a tudíž částí trestu F-ovi uloženého, třebaže se dotýká ve svých soukromoprávních

důsledcích i stěžovatele. Stěžovatel napadá tuto část rozsudku odvoláním, které jest však ve skutečnosti zmateční stížností, opírající se o důvod čís. 11 Šu 281 tr. ř. Avšak do této části rozsudku nepřísluší stěžovateli ani právo odvolání, ani právo zmateční stížnosti. Okolnost, že řízení proti němu bylo vedeno ve spojení s trestním řízením proti F-ovi, nepropůjčuje mu povahy obžalovaného i co do řízení, pokud bylo vedeno, a do rozsudku, pokud byl vynesena proti F-ovi. Nepřísluší mu ani povaha soukromého účastníka, protože neprohlásil v prvé stoličce, že se k trestnímu řízení proti F-ovi připojuje (§ 47 tr. ř.). Bylo proto v tomto směru zmateční stížnost zavrhnouti v neveřejném zasedání z důvodu, že byla podána osobou k tomu neoprávněnou (§ 282 tr. ř., § 1 čís. 1 a § 4 čís. 1 zákona čís. 3 z roku 1878, viz i § 283 tr. ř.). Nehledě k tomu, stěžovatel nedokázal ani formální vadnost povšechného skutkového předpokladu nalézacího soudu, že stěžovatel půjčil flobertku F-ovi nevěda, že jí tento použije k pytláčení, a jest touto skutečností propadnutí zbraně odůvodněno, třebaže nebyla nosena majitelem, nýbrž osobou jinou, nemající zbrojního pasu.

Čís. 1801.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Po skončení shromáždění, kdy bylo mluveno pouze v malých skupinách, přicházejí přítomné osoby v úvahu jako zástup (§ 39 zákona).

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Zm II 456/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Olomouci ze dne 3. června 1924, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle Šu 16 čís. 1 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Neprávem spatřuje zmateční stížnost důvod zmatku podle čís. 4 Šu 281 tr. ř. v tom, že byl zamítnut návrh na provedení důkazu o tom, že, co se mluvilo, bylo ve volné zábavě. Návrh čelil zřejmě proti stanovisku obžalovacího spisu, že výroky byly obžalovanými proneseny ve shromáždění, tudíž ve smyslu Šu 39 zákona na ochranu republiky veřejně. Výsledky hlavního přelíčení, mezi nimi i údaj samotného obžalovaného, dle něhož bylo v kritické době v místnosti přítomno asi dvacet osob, opravňovaly však nalézací soud k závěru, že čin spáchaný byl veřejně, a to i v tom případě, byla-li schůze tehdy, jak se namítá na jiném místě zmateční stížnosti, již skončena a bylo-li pak mluveno pouze v malých skupinách, neboť i pak přicházeli by přítomní v úvahu jako